

Lorraine Heath

A vikomt megkísértése

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2025
A mű eredeti címe: *In Want of a Viscount*
HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.
• *Magyarra fordította: Szabó Júlia*

Nyomtatásban megjelent: 2025
Átdolgozott kiadás

• *Borítókép: Harlequin Books S.A.*
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

ISBN 978-963-540-968-6

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025
• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*
• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE

HEATH

A VIKOMT
MEGKÍSÉRTÉSE

SAKKFIGURÁK A CSÁBÍTÁS MESTEREI

*Ajánlom ezt a könyvet szívem őrzőinek, Marc Shalek doktornak és Lee Hafen doktornak,
valamint a planói Baylor Scott & White Szívkórház nővéreinek,
terapeutáinak és technikai személyzetének.
Ezer köszönet az áldozatos és elkötelezett munkájukért!*

*És Nathannak, aki már majdnem fél évszázada vigyáz
a szívemre.*

További kalandok várnak ránk, drágám!

1. fejezet

London, 1875. július

John Castleton, Wyeth vikomtja, akit a barátai inkább csak Rookként ismertek, szemébe húzta kalapja karimáját, hogy minél jobban eltakarja az arcát. Az *Elysium* előtt állt, mely egy hölgyek számára fenntartott magánklub volt. Az őt kinyitotta előtte a nehéz ajtót, és beengedte az előcsarnokba. Néhány évvel korábban még a klub létezése is titok volt, kétkedve suttoztak róla, mint ahogy a manókról és tündérekről szokás.

De a titkok hajlamosak előbb-utóbb napvilágra kerülni. Az apja titkai mindenképpen. Ennek eredményeként Rooksokkal több tudott a klubról, mint a legtöbbszöröse. Még magán-idegenvezetést is kapott a létesítményben. Végül is a fivére – az apja egyik fattya – volt a tulajdonos.

Mivel nem látott hölgyeket téblábolni a bejáratnál, kissé megnyugodott, és levette a kalapját. Bár maga a klub már nem volt titkos, a tagok személyazonosságát még mindig titokban tartották, és ő nem akarta, hogy netán felismerjen és ezzel zavarba hozzon egy ismerős asszonyt. Ami ezek között a falak között zajlott, az tönkretelhet egy nő jó hírét. Az emberek nem vették jó néven, ha egy fiatal hölgyről kitudódott, hogy a bűn, a kicsapongás és más tiltott dolgok birodalmában járt.

A pult mögött álló fiatal nő, aki nyilvánvalóan jól ismerte, egy kis pukedlivel meghajolt előtte.

– Uram...

– Beszélnem kell Mr. Trewlove-val. Hol találom? A kinti őt azt mondta, hogy ma este itt van.

– Éppen körbejár. Elküldök érte valakit, ha beszélni szeretne velem.

– Nagyra értékelném, köszönöm.

A pultról nem messze, a keskeny lépcsősor előtt egy piros fonott kötél lógott, amelyen egy tábla hirdette: *Magánterület. Belépés csak saját felelősségre!*

Miután lecsúszta a kötél egyik végét a lépcsőkorról, Rook átsétált, majd újra rögzítette a kordont, amelyet rajta kívül senki sem mert volna eltávolítani. Aiden Trewlove-ról az a hír járta, hogy mindent megvéd, amit a magáénak tekint. Ez és a tény, hogy az emberek féltek tőle, jobban megővta a tulajdonát, mint bármilyen zsinór és tábla.

A lépcső sötét volt, de a tetején egy lámpa jelzőfényként szolgált. Rook gyermekkorának nagy része olyan volt, mint a mostani lépcsómászás: komor és magányos. A fény és az öröm mindig elérhetetlen távolságban maradt tőle.

Amikor Etonbe kezdett járni, megtudta, milyen ember az apja. Ott értesült Elverton grófjának mohó kéjvágyáról, számtalan szeretőjéről és számos fattyáról. Az apja a jelek szerint messze földön híres volt a nagy étvágyáról a nők terén, Anglia legtávolabbi szegleteibe is eljutott a kalandjai híre. De a leggonoszabb, legbántóbb pletyka mind közül az volt, ami az anyjáról szólt. Rook számos orrot bevert emiatt, és a sajátját is beverette egy-két alkalommal – nevezetesen, hogy az anyja, Elverton jelenlegi grófnéja volt az apja legpajzánabb, legtüzesebb szeretője, mielőtt feleségül ment volna hozzá.

Végül kiderült az igazság, és Rook most már tudta, hogy anyja a házasságuk előtt három törvénytelen fiúnak adott életet. Az apja mindegyiket dajkaságba adta vidékre, abban a reményben, hátha a gondoskodás hiánya miatt meghalnak. Sok lelencyerrel ez történt ugyanis. Aiden azonban az özvegy Ettie Trewlove-hoz került, aki úgy nevelte, mintha ő hozta volna világra.

Néhány évvel korábban Rook úgy ismerkedett meg Aidennel, hogy a fivére megmentette az anyjukat az apjuk kezétől, aki kis híján meggyilkolta. Rook sosem volt különösebben oda az apjáért, de azt azért nem gondolta volna, hogy képes lenne ilyen aljas tetre. A gróf és Aiden végzetes találkozása azt eredményezte, hogy az apjuk agyvérzést kapott, és azóta is magatehetetlenül feküdt az ágyában.

Rook felért a lépcső tetejére, és kilépett a galériára. A függőfolyosó egyik oldalról nyitott volt, ami lehetővé tette, hogy az ember lenézessen a fő fogadótérbe, de a drapériák egy rejtett alkótot

biztosítottak a közelben. Jobbra tőle egy másik, szőnyeggel borított lépcsősor vezetett fel azokba a szobákba, amelyeket Aiden lakott, mielőtt megnősült volna. Rook tudta, hogy a fivére néha még mindig használja ezeket a helyiségeket, amikor különféle kötelezettségei miatt sokáig dolgozik, de vásárolt egy szép nagy házat is egy elegáns környéken, ahol a feleségével és a fiával él. A szíve vágya azonban egy nagyobb birtok megszerzése volt.

Ahelyett hogy felment volna a lépcsőn, Rook a falnak támaszkodott, és várta Aiden érkezését. Nem akart kísértésbe esni, a drapériák rései között lekukucskálni és meglesni, ki mindenki érkezik ide ma este, mert úgy vélte, az embereknek joguk van a titkaikhoz. Az biztos, hogy neki is megvoltak a sajátjai.

Hallotta a lépések visszhangját, ahogy valaki felsietett a lépcsőn, és Aiden hamarosan ki is lépett a fényre. Rookot még ennyi idő után is meglepte a hasonlóságuk: mindkettejüknek sötét haja, sötét szeme és erős állkapcsa volt. Az apjuk akaratos állat örökölték. Aiden valamivel magasabb és egy kicsit robusztusabb volt, a teste alkalmazkodott a fizikai munkához, amit fiatalabb korában megköveteltek tőle.

Ahogy meglátta őt, elvigyorodott.

– Hogy vagy, testvér?

Ez a megszólítás Rookot mindig kissé váratlanul érte, hiszen nem voltak törvényes testvérei. Mielőtt Aiden belépett az életébe, nem ismerte az apja fattyait. Pedig ott volt még Finn is, akit az apja hat héttel Aiden után vitt el Ettie Trewlove-hoz. Úgy látszik, a grófnak csillapíthatatlan étvágya volt a nők tekintetében, és sosem elégedett meg egyszerre csak eggyel. Nemcsak a feleségéhez, hanem a szeretőihez is hűtlen volt.

– Jól vagyok, de nyugtalanító híreket hoztam.

Aiden tett egy lépést előre, és összevonta a szemöldökét.

– Anyánkról?

– Nem, apánkról.

– Ő a legkevésbé sem érdekel. Felőlem akár a pokol mélységes fenekén is rohadhatna.

– Úgy tűnik, hamarosan ott lesz. Rosszabbra fordult az állapota.

– Örömmel hallom. Legalább anya befejezheti a tüsténkedést körülötte.

Rook tudta: a bátyjának nem tetszik, hogy az anyjuk az elmúlt három évet a férje ápolásával töltötte, bár Rook gyanította, hogy az asszony azért néha kínozta is a gróft, persze csak finom módszerekkel. Egyszer hallotta például, ahogy mesélt neki a szeretőiről, pedig nem is volt szeretője. Kétségtelenül azt akarta, hogy a férje szenvedjen, ahogyan ő is szenvedett az együtt töltött évek alatt, amikor a gróf nem volt hűséges hozzá, sőt dicsekedett a kalandjaival. Nem mintha Rook neheztelt volna rá, amiért bosszút akar állni. Végtére is a gróf a felesége életére tört...

– Ha már anyáról beszélünk, említette, hogy alkalmanként szívesen eltölt egy kis időt itt, a klubodban.

Aiden megvonta a vállát.

– Az egyik férfi alkalmazottam gondjaira bíztam, és anya értékelte a lábmasszázst az Istennő-szalonban meg a keringőt a bálteremben.

– Köszönöm, de nem kérek részleteket.

Aiden elvigyorodott. Kétségtelenül prűdnek tartotta Rookot, aki mindig elterelte a szót arról, pontosan milyen élvezetekre lelhetnek a hölgyek e falak között. Aztán oldalra billentette a fejét, és végigmérte.

– Ha már itt vagy, tehetnél nekem egy szívességet.

– Miről lenne szó?

– Ma este több alkalmazottam is cserben hagyott. Az egyik fickó beteget jelentett. A másik isten tudja, hol kószál. Viszont van egy hölgy, aki csókra vágyik. Már vagy fél órája vár, de nincs szabad emberem. Ha lennél olyan kedves, és megtennéd...

Rook korán megtanulta, hogyan rejtse el a gondolatait és az érzéseit. Mégis minden önuralmát be kellett vetnie, hogy ne essen le az álla.

– Úgy érted, csókoljak meg egy idegen nőt?

– Nem értem, mi olyan borzasztó ebben. Nem arra kértelek, hogy gyilkold meg.

– Csókold meg te!

– Nős vagyok, és történetesen szeretem a feleségemet. Úgyhogy a legtöbb, amit más hölgyek kaphatnak tőlem, az legfeljebb egy mosoly vagy kacsintás. – Aiden felszegte az állát, amely nagyon hasonlított Rookéra. – Bizonyára nem vagy kezdő a csókolózásban.

– Persze hogy nem, de nem osztogatom boldog-boldogtalannak a csókjaimat. Különben is, a tagjaitok többsége nemesi származású. Valószínűleg a hölgy olyasvalaki, akit ismerek, szóval kínos helyzetbe kerülhetek.

Nem volt szokása társasági hölgyeket csókolgatni mindenféle rejtett zugokban.

– Valójában amerikai, csak nemrég érkezett. Mekkora az esélye, hogy már találkozottatok?

– Ez esetben semekkora.

Az a néhány amerikai nő, akit ismert, vagy vele egyenrangúak feleségei volt, vagy nálánál magasabb rangú arisztokraták imádottjai. Nagyon valószínűtlen, hogy egy ilyen a nő ellátogatna ide, megkockáztatva, hogy összetalálkozik az udvarlója anyjával, esetleg nővérével, aki aztán illetlen viselkedéssel fogja vádolni.

– Ez akkor sem tetszik nekem, öregem.

– Nézd, Johnny... – Az anyja is mindig így becézte, szóval ez sokkal személyesebb megszólítás volt, és erősebb köteléket teremtett köztük. – Az illető hölgy egy vénkisasszony, valószínűleg még soha senki nem csókolta meg. Egy különteremben várakozik, és ahogy telnek a percek, az idegei nyilván kezdik felmondani a szolgálatot. Csak annyit kell tenned, hogy bemész, átöleled, kicsit közelebb hajolsz hozzá, az ajkadat az övére tapasztod, és felsóhajtasz, mintha még soha nem lett volna részed ekkora élvezetben. Mi ebben a nehéz?

Rook már jó ideje nem volt együtt nővel. Így bár nem esett volna nehezebbre a csók, nem akarta, hogy emlékeztesse a testi örömekre, mert a gyönyör olyasvalami, amit nem hajszolhat. Másfelől viszont elég ártatlan dolognak tűnt, hogy adjon valakinek egy csókot.

– Mi a neve?

– Fogalmam sincs. Nem emlékszem, hogy láttam volna korábban. Valószínűleg először van itt. Elég elegánsan vagy öltözve ahhoz, hogy azt higgye, itteni alkalmazott vagy. Kitalálhatsz magadnak egy nevet. Az lehetsz, aki akarsz. Engedd szabadjára a fantáziádat, és örülj neki, hogy egy nő álma lehetsz!

– Miből gondolod, hogy még nem vagyok az?

– Ha az vagy, akkor jól titkolod, mert még nem kerültél bele a pletykalapokba.

– Te olvasol pletykákat?

– Ez a legjobb módja annak, hogy megtudd, hogyan elégítsd ki az elit igényeit. Szóval megteszed?

Az apjával ellentétben Rook a csókjait sem osztogatta akárkinek. Az a hír járta róla, hogy mindig a legnagyobb tisztelettel bánik a hölgyekkel, és soha nem viselkedik illetlenül. Nem akarta, hogy az apjához hasonlítsák, ezért igyekezett feddhetetlenül élni. Soha nem vett részt olyan kalandokban, amelyekben nem kellett volna. És ez a kérés határozottan olyannak tűnt, amire tanácsosabb lenne nemet mondania.

Mégis, elméjének legtávolabbi, legsötétebb régióiban megszólalt egy csábító hang, és azt suttogta: *Mi baj lehet abból, ha néhány percre elengeded magad? Hisz ez csak egy csók!*

– Senki sem fog tudni róla?

– Dehogyan! Minden, ami ezeken a falakon belül történik, az ezeken a falakon belül is marad.

– Akkor rendben. Most az egyszer... De ne váljon szokásoddá, hogy efféle szívességeket kérsz tőlem!

– Ki tudja? Szerencsés esetben még az is kiderülhet, hogy én tettem neked szívességet.

Mégis, hogy jutott ez az eszembe? – morfondírozott Leonora.

Semmi kétség, megőrült! Vagy talán inkább részeg? Igen, valószínűleg az abszint tehet erről az egészről. Még soha nem hódolt a zöld nedűnek, egészen ma estig nem is hallott róla. Pedig a neve elég ártatlanul hangzott. De aztán ő elcsábult, és ivott még egyet. Aztán egy harmadikat, és a

harmadik pohárral együtt megjött a bátorsága, hogy csókot kérjen.

Ezért hevert most ebben a szobában egy kereveten, és várta, hogy egy úriember érkezen hozzá, aki teljesíti a kívánságát. A szállodában, ahol megszállt, hallott az *Elysium* klubról és arról, hogy itt teljesül a hölgyek minden kívánsága.

Leonora azon gondolkodott, hogy most azonnal távozik, és visszatér ugyanabba a szállodába, de a lába mintha nem emlékezett volna rá, hogyan működik. A bátorsága kezdett meginogni. Különösen, mivel már jó ideje itt volt. Húsz perc után már is nem nézte a retiküljében megbúvó zsebórát. Nem akarta tudni, pontosan mennyi időbe telik, amíg találnak egy úriembert, aki hajlandó a szájára tapasztani a száját.

Huszonhét éves volt, és még nem csókolózott. Pedig nem volt csúnya, de nem is volt olyan finom virágszál, amelyet a legtöbb férfi kedvel. Egyszerű származású bevándorlók voltak az ősei, talán emiatt volt közel olyan magas, mint az átlagos férfiak, de nemcsak a természetével riasztotta el őket, hanem az egyenességével és a határozottságával is. Nem köntörfalazott, és nem bocsátkozott értelmetlen bájcsevejbe. Józan volt, és két lábbal állt a földön, ritkán csinált butaságokat. Ezért is volt olyan zavarba ejtő a zöld nedű iránti ma esti vonzalma. Eddig jobban szerette a whiskyt. Az apja mindig is inkább fiúként, mint lányként kezelte. Talán azért, mert Leonora négy évvel fiatalabb öccse inkább csak eljátszotta, hogy dolgozik, míg a lánynak fontos volt a családi cég és a munka. De talán ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy nem akadtak udvarlói.

Könnyű koppanás keltette fel a figyelmét. A könyökére támaszkodott, hogy lássa, mi történik.

Lassan, hangtalanul kinyílt az ajtó. Egy férfi lépett be, ami persze nem volt meglepő. Elvégre Leonora számított rá. Mégis, az illető más volt, mint várta. Elegánsabb, kifinomultabb. Dacára annak, hogy hétköznapi, nappali ruhát viselt, szemben az eddig látott úriemberekkel, akik mind estélyi öltözékben voltak, olyan benyomást keltett, mintha királyi személyekkel is egy tálból cseresznyézhetne. Feltehetően a királyi család tagjai is örülnek, ha egy ilyen úriember elfogadja a meghívásukat.

– Üdvözlöm! – mondta tétován a férfi. A keze még mindig a kilincsen pihent, és az ajtót résnyire nyitva hagyta, mintha nem tudná eldönteni, nem kellene-e inkább elmenekülnie. – A nevem...

– Nekem azt mondták, itt nincsenek nevek – jelentette ki a lány élénken. – És nem tartok igényt hamis hízelgésre sem. A lehető legkevesebbet beszéljen, ha kérhetem.

A férfi szeme tágra nyílt a meglepetéstől. Sötétbarna színű volt a szeme, mint a csokoládé, amit Leonora annyira kedvelt. Aztán az idegen szűkszavúan bólintott.

– Ahogy óhajtja.

Majd becsukta az ajtót. Úgy látszik, úgy döntött, hogy marad, és a lány szíve őrült táncba fogott.

– Azt mondták, hogy csókra vágynak.

Tetszett neki a férfi hangja. Mély, kissé rekedtes, tökéletes arra, hogy pajzán dolgokat súgjon a fülébe. Talán ezzel a kéréssel kellett volna elindulnia a teste felfedezése felé vezető úton, ahelyett hogy rögtön csókot kért volna. Megpróbált nem belepírulni az emlékébe, hogy kérnie kellett, nem csak úgy kapja.

Bólintott.

– És hol szeretné, hogy megcsókoljam?

Az ajkán, hol másutt? Kézcsókot már rengeteget kapott. Mivel kesztyűt viselt, úgy gondolta, hogy ezek a kézcsók nem is számítanak igazán. Egyszer befordult egy folyosóra, és majdnem beleütközött egy inasba, aki épp egy szobalány nyakát csókolgatta, és mindketten fura, nyögdecslő hangokat adtak ki, nem gondolva, hogy bárki látja és hallja őket. De Leonora nem ilyet akart.

– A számon.

A férfi elvigyorodott. Roppant vonzó mosolya volt, Leonorát legalábbis rögtön levette a lábáról. Elképzelte, hogy a nők – itt és mindenütt máshol – a lábai előtt hevernek. Kétségtelenül sokan kérhették őt, valószínűleg ezért tartott ilyen hosszú ideig, mire eljutott hozzá.

– Úgy értettem: milyen testhelyzetben? Ott a pamlagon, esetleg szeretne felülni vagy felállni?

Szent ég! A férfi most valószínűleg azt hiszi róla: nem elég, hogy nem kell senkinek, ráadásul még idióta is! Hát persze hogy ezt kérdezte... Nyilván... Leonora nem is értette, hogy lehetett ilyen

hihetetlenül ostoba. Az az átkozott abszint teljesen elködösítette az agyát!

– Így, ahogy most fekszem. – Nem akarta elmagyarázni, hogy nem tudna felállni. Persze azért talán jobban felülhetne, mert ez inkább fekvés, mint ülés.

– Rendben. – Az ismeretlen lerántotta a kesztyűjét. Sötétbarna bőrkesztyű volt, olyan, amelyet a férfiak a városban viselnek napközben. Leonora azon tűnődött, vajon milyen élményt nyújt majd a csók, és vajon kielégíti-e azok igényeit is, akik a kicsit közönségesebb, kevésbé kifinomult férfiak közeledésére vágnak. Mivel az itteni nők jó része nemesi származású volt, valószínűleg elégük van az előkelő urakból, ezért valami mást keresnek...

A férfi az ajtó melletti asztalkára tette a kesztyűt.

– Látok egy komódot kancsókkal. Kér valamit inni?

– Vágjunk inkább bele! – *Még mielőtt teljesen elveszítem a fejemet...*

Az idegen néhány szívdobbanásnyi ideig tanulmányozta őt, aztán bólintott.

– Ahogy óhajtja.

A léptei hosszúak voltak, magabiztosak. Nyilvánvalóan nem voltak aggályai a csókot illetően. Ami jó, még akkor is, ha nem a vágy hozta ide Leonorához, hanem a kötelesség, hisz ez a munkája. Ó, mennyire szerette volna a lány, ha nem ez a helyzet!

Hát nem fura fintora a sorsnak, hogy éppen most jött rá: valójában nem csókra vágyik, hanem egy férfira, aki vágyakozva néz rá, egy férfira, aki azért nyújtja ki felé a karját, mert úgy érzi, hogy egyszerűen muszáj megérintenie.

Amikor az idegen odaért hozzá, fél térdre ereszkedett. Az ajka érzéki volt, az alsó kicsit teltebb, mint a felső. Igazán mutatós férfiú... De lehet, hogy ezt csak a zöld likőr súgja neki. Az abszint alighanem mindenkit vonzóvá tesz.

És jó illata volt. Citromos narancsillat, ha létezik ilyen. A szeméből pedig kedvesség sugárzott.

– Nyugodjon meg. Semmi oka az idegességre.

– Nem vagyok ideges – tiltakozott Leonora, pedig az volt. – Hány nőt csókolt már meg ma este?

– Maga lesz az első.

– Nem szeret csókolózni?

– Épp ellenkezőleg. Talán kicsit túlságosan is élvezem, de hogy megcsókolok-e egy nőt vagy sem, az teljesen attól függ, mit akar az illető hölgy.

Miért ne akarna csókot tőle bármelyik nő? Miért ne akarná felfedezni ezt a csókra termett, bűnre csábító ajkat?

– No és, jól csókol?

A férfi ismét elvigyorodott, és ez a gunyoros mosoly sok-sok szenvedélyt, sőt talán még annál is sokkal többet ígért.

– Majd maga megmondja.

Azzal egyik kezét a lány arcára simította, közelebb hajolt hozzá, és az ajkára tapasztotta érzéki száját, mely puhább volt, mint amire Leonora számított. Lágy, mégis határozott, és tökéletesen illeszkedett az övére. Aztán a nyelve hegyével lassan körberajzolta Leonora ajkát, és gyöngéden arra ösztönözte, hogy lazuljon el, és váljon szét előtte. A lány készségesen engedelmeskedett: megnyitotta az ajkát. A férfi ekkor halkán felmordult, és ez a hang annyira vad volt, annyira szokatlan, hogy Leonora akár meg is rémülhetett volna tőle. De erről szó sem volt, a hang inkább felajzotta, mintsem megijesztette.

Az idegennek sötét és veszélyes íze volt. A lány felismerte az ajkán a whisky zamatát. Vajon egyedül ivott egy pohárral, mielőtt bejött hozzá, vagy más társaságában volt, amikor ideküldték? Leonorát meglepte a különös érzés, amely elfogta. Nem volt jellemző rá a féltékenység. De most önző módon csak magának akarta ezt a férfit, még akkor is, ha azt a másik nőt nem csókolta meg. Viszont őt is megajándékozta a figyelmével...

Bárcsak ne olyan férfi lenne, aki könnyen osztogatja a kegyeit! De Leonora elhessegette ezeket a zavaró gondolatokat, amelyek tönkreteszhetik az élményt, hogy jobban tudjon a jelenre koncentrálni. Az idegen csak néhány percig lehet az övé, csak addig, amíg ez a csók tart. És Leonora azt akarta, hogy minél tovább tartson. Mennyi ideje van vajon? Hány percig maradhat vele a férfi, mielőtt

elindul más hölgyek kérését teljesíteni?

Nem tudta, hogyan történt, de az ujjai hirtelen belegabalyodtak a férfi sűrű, selymes hajába. Furcsa hangok törtek elő a torkából. Sóhajok... Nyögések... El akarta mondani, hogy nem ő adja ki ezeket a hangokat, hanem a zöld likőr. De nem akarta, hogy szétváljon az ajkuk, akár csak egy pillanatra is. És a férfi sem vetett véget a csóknak. Az ajka tovább becézte, hol lágyabban, hol szenvedélyesebben incselkedett, mohón rátapadt, majd játékosan visszahúzódott. A nyelve Leonora nyelvével játszott, úgy járta be a szája mélységeit, mintha váratlan kincsre bukkant volna, melynek most minden darabkáját aprólékosan ki szándékozik elemezni.

Szenvedélyesen átkarolta a lányt, közelebb húzta magához, míg a melle hozzá nem simult izmos mellkasához. Leonora ekkor elkezdte cirógatni a férfi széles vállát. Ki akarta nyitni az összes gombját, hogy ujjai felfedezőútra induljanak a bőrén. Vajon meddig merészkedhetne, és mikor kezdene tiltakozni a férfi?

Mik a szabályok? Mi a megengedett?

Mindig is azt hitte, hogy a csók viszonylag ártatlan aktus, amely csak a száját érinti, de ebbe a csókba Leonora egész lénye beleborzongott. Egész teste szikrázni és bizseregni kezdett. Ahogy a férfi egyre szorosabban ölelte, szinte beleolvadt az ölelésébe, mint a gyertyaviasz, amelyet egy magányos láng hevít. Hihetetlenül meleg és megnyugtató érzés volt. A becézgetés elandalította a lányt, nem bánta volna, ha a csóknak soha nem szakad vége. Remélte, hogy soha nem kell elválniuk, és hogy együtt maradnak az idők végezetéig.

Ez a férfi betöltötte az egész világot. Ő uralta a tudatát, mintha semmi sem létezett volna rajta kívül. Ő volt minden, ami számított, minden, ami érdemes volt. És mégis...

Egyszerre minden kezdett kissé álomszerűvé válni. Már nem tudta volna megmondani, hol végződik ő, és hol kezdődik a férfi. Mintha feloldódtak volna egymásban, és mindkettejük tudatát elborította a köd. Homályos lett minden.

Leonora megpróbált belekapaszkodni a férfibá, de az egyre távolodott tőle. A zöld likőr magának akarta, és elragadta tőle. Leonora hiába kapaszkodott belé, hiába igyekezett maga mellett tartani.

A jóképű ismeretlen egyszer csak eltűnt a ködben.

Rook érezte, hogy a nő teste elernyed a karjában, mire meglepetten hátrahúzódott, és lenézett rá. A lány elégedetten mosolygott. Sajnos csak álmában...

A fenébe! Még soha nem tapasztalta, hogy egy nő így reagált volna, amikor megcsókolta. Épp ellenkezőleg: inkább fel szoktak élénkülni a csókjától.

Ilyen unalmas lenne? Az elején nem úgy tűnt. A lány úgy kapaszkodott belé, mint hajótörött a tutajba, ha kitör a vihar a tengeren.

És édes istenem, micsoda hangokat adott ki! Azok a nyöszörgések, nyögések és sóhajok! Rook minden porcikája tűzben égett. Legszívesebben itt helyben magáévá tette volna a hölgyet, úgyhogy minden önuralmára szüksége volt, hogy le tudja küzdeni örült vágyait.

Aztán a lány elernyedett az ölelésében – elaludt, mintha az egész semmit sem jelentett volna neki.

Sértett büszkeségében Rook legszívesebben faképnél hagyta volna. De az anyja, a fene egye meg, úriembernek nevelte, ezért óvatosan leeresztette a fekhelyre, és úgy bánt vele, mint a legfinomabb, legnemesebb porcelánnal.

Mi van, ha nem is alszik, hanem elájult? Lehet, hogy a csók élménye váratlanul érte. Talán túlságosan is hevesen bánt vele, ő pedig tapasztalatlan nő, és elragadták az érzések.

Finoman megsimogatta a lány vállát.

– Kisasszony... Hölgyem...

Halk sóhaj szökött ki a szétnyíló rózsaaajakon, amelyet a férfi legszívesebben ismét birtokba vett volna. Aztán a lány az oldalára fordult, kezét kipirult arca alá tette, motyogott valamit egy zöld likőrrel, majd apró horkantást hallatott. Szóval tényleg alszik... Ördög és pokol! Most mit csináljon?

Nyilván itt kellene hagynia, mégsem tudta magát rávenni a távozásra. Ehelyett leült a földre, és a lányt tanulmányozta. Az arcán fakó szeplők virítottak. Talán nem visel főkötőt, amikor kimegy a szabadba? Kiváló minőségű, legújabb divat szerinti sötét rózsaszín ruhája arról árulkodott,

hogy biztosan megengedhet magának egy díszes kalapot. Ahogy a vöröses hajkoronáját díszítő gyöngyfésűket meg a fülében és a nyakában csillogó gyémántokat is. Aki ebbe a klubba jár, annak van pénze, miért lenne kivétel?

Átkozottul parancsoló volt a modora, ami különben tetszett Rooknak. Milyen határozottan tiltakozott az ellen, hogy ő bemutatkozzon! Azért kicsit bánta, hogy nem mutatkozott be mégis. Nem mintha megadta volna az igazi nevét...

A szája mosolyra húzódott. Nyilván a lány sem az igazi nevét használta volna, hisz arra törekedett, hogy a lehető legszemélytelenebb legyen az együttlétük. Persze egy ilyen helyzetben ez a törekvés mindenképpen hiábavaló. Ha bőr a bőrrel érintkezik, az mindig kapcsolatot teremt. Az már más kérdés, hogy elég kellemes-e ez a kapcsolódás ahhoz, hogy hosszú távon se felejtsek el. Rook biztosra vette, hogy ő nem fogja elfelejteni a csókkamrában töltött percekét. A Söhajok Hölgye... Így fog emlékezni a lányra.

Fontolóra vette, hogy megpróbálja felébreszteni, de úgy döntött, jobb, ha elmegy. A nő itt biztonságban lesz. Aiden birodalmában mindenki biztonságban volt. A bátyja megvédte a nőket – ahogy az anyjukat is –, és Rook őszintén csodálta ezért.

Miután talpra állt, lehajolt, homlokon csókolta a lányt, majd az ajkára is nyomott egy pusztit.

– Isten vele, bájos hölgyem! Remélem, minden olyan volt, amilyennek elképzelte.

Megragadott egy bársonytakarót, amely egy közeli széken volt összehajtogatva, és ráterítette a lányra. Aztán az ajtóhoz sétált, visszafordult, vetett még rá egy utolsó pillantást, majd távozott.

Leonora arra riadt fel, hogy valaki halkán a fülébe suttog:

– Kisasszony? Kisasszony!

A feje úgy lüktetett, mintha munkások holmi gyárat építenének benne. Konkrétan érezte az egyes kalapácsütéseket, úgyhogy csak óvatosan, lassan nyitotta ki a szemét.

Egy fiatal szobalány ragyogó mosollyal nézett rá.

– Jó reggelt, kisasszony!

– Jó reggelt? – Leonora hunyorogva, óvatosan körülnézett, vigyázva, hogy ne mozdítsa meg túl gyorsan a fejét. – Hol vagyok? Ez nem a szállodai szobám...

És ez a fiatal lány nem az ő szobalánya, aki tegnap segített neki öltözködni, és akit megesketett, hogy megőrzi a titkát – mivel tegnap este, miután az anyja lefeküdt, kisurrant a szállodából. Unatkozott, és úgy döntött, hogy kalandot keres.

– Nem, kisasszony. Az *Elysium* klub csókkamrájában van.

Á, igen, az a klub, ahol a nők vágyai valóra válnak! Kicsit játszott, kiélvezte az italokat... és aztán nyilvánvalóan idejött szundikálni. A fejében tomboló és a gyomrát felforgató kellemetlen érzés ellenére nyújtózott egy nagyot. Képtelen volt felidézni, mikor aludt utoljára ilyen mélyen.

– Olyan szép álmom volt! Biztos az abszint miatt.

– Ó, igen, az abszint köztudottan oldja a gátlásokat. Egyesek szerint még hallucinációkat is okoz.

De még mennyire!

– Egy jóképű férfiről álmodtam. Nem beszélt sokat, mégis elbűvölő volt. És úgy csókolt... – Hirtelen felült, és a halántékához kapva halkán felnyögött. – Mit is mondott, mi ez a helyiség? Csókkamra?

– Igen, kisasszony. Ide küldik a hölgyeket, akik csókra vágnak.

– Vagyis a férfi igazi volt?

A szobalány könnyedén felnevetett.

– Azt hiszem, igen, kisasszony.

Édes istenem, mit tett?! Megérintette az ajkát, és meglepődve tapasztalta, hogy nem duzzadt meg, amikor azonban végigfuttatta rajta a nyelvét, még mindig érezte a férfi ízét. Sötét és veszélyes íze volt. És nagyon csábító.

– Hol van?

– Valószínűleg hazament. Épp most takarítunk. Nem számítottam rá, hogy találok itt valakit.

– Ki volt az?